

פרשת
נשא
גליון 341
תשפ"א

משנת חכמים
מתורגמת של רבותינו

אולי... מי יודע... • הרה"ג רבי יוחאי אשכול שליט"א

ס"ג ע"א, את משמעות סמיכות העניינים בפרשתנו, וז"ל: "... תניא רבי אומר, למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין ... ע"כ. והוא כנ"ל, שיש בכוחה של העבירה של הסוטה להשפיע גם על הרואה אותה בקלקולה, וע"ש בגמ' שהאריכה עוד הרבה בזה.

ומכיון שמרובה מידה טובה, כך יש השפעה גדולה יותר של כל מעשה טוב שעושה האדם על עצמו ועל סביבתו, וכפי שמצינו בבעז, שמעשה קטן שעשה זיכה אותו בטובה גדולה שיצא ממנו דוד המלך ע"ה, דאיתא במדרש הגדול [דברים ט"ו י]: "... אמר ר' שמואל תדע לך כוח הצדקה, למד מבעז שעשה צדקה עם רות לשעה קלה יצאה ממנו המלכות. ומה אם מי שהוא עושה לשעה קלה כך, מי שהוא עושה צדקה בכל עת על אחת כמה וכמה. ומה עשה בעז, ששעורים נתן לה, יצא ממנו מי שיש בו המשך בעמ' ד' <<<

אשתו ולא קודם לכן. ומעתה צריך ביאור, איך ומדוע גורם שילוחו של המצורע הנ"ל לאשתו הכשרה להתקלקל עד כדי כך.

ונראה מכאן, שלימדונו חז"ל את כוחו והשפעתו של מעשה שאינו טוב, לא רק על האדם עצמו אלא גם על סביבתו, שגם אשתו שהיתה אשה כשרה עד אז - יורדת יחד עימו. שהרי מבואר בחז"ל - שעונש הצרעת בא על לשון הרע, ועבירה קטנה זו שעשה האיש בדיבור קל אחד השפיעה גם על רמתה הרוחנית של אשתו עד שהגיעה לידי שסתתה תחתיו. והגם שכבר האריך בספר נפש החיים על הקלקול הפנימי שיש בכל עבירה ואפילו הקלה ביותר על כלל העולמות, אבל כאן פורט המדרש את ההשפעה המעשית שיש לחטא, אפילו הקטן ביותר, על החוטא עצמו ועל סביבתו.

וכך גם דורשת הגמ' במסכת ברכות דף

נכתב פרשת מצורע למעלן ואחריה פרשה סוטה, משל לחמורה שהיתה חולה, והולכה אצל האפיטרוס וכיוה אותה [הולך את אתונו החולה אל הוטרני וריפא אותה], וילדה בן מרושם למה שנכות אמו [שהבן שנולד לה היה חולה באותה המחלה שהיתה חולה אמו], כך הולידה פרשת מצורע בן מרושם - זה הנואף, שכתוב בו לצבות בטן ולנפיל ירך ... הוי [אומר] איש איש וגו' [כלומר, האיש המצורע הוליד כביכול את האיש שסתתה אשתו של המצורע עימו] ... עכ"ל בתוספת ביאור.

ואם כן כאמור, גילה לנו המדרש שאותו המצורע שעליו נאמר 'וישלחו', הוא שכביכול 'הוליד' את 'איש כי תשטה אשתו' ומה שכתבה התורה 'איש איש', הוא לומר שאותו המצורע ששולח מחוץ למחנות הוא עצמו אותו האיש שאשתו נסתרה וסתתה עליו בהיותו משולח. ומבואר עוד, שרק משום שבעלה נצטרע ושולח מחוץ למחנות הוא שנתקלקלה

רוב השנים קוראים בציבור את פרשת נשא לאחר חג השבועות, חג מתן התורה, וצריך ביאור מהו הקשר הפנימי שבין קבלת התורה לבין פרשת נשא. וגם בפרשת נשא עצמה, שהיא הארוכה שבפרשות התורה יש לעיין מה הקשר בין חלקיה השונים.

ומצינו בפרשתנו שתי פרשיות שאינן רחוקות זו מזו, פרשת שילוח המצורעים ופרשת סוטה, דכתיב: "... צו אַתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁלְחוּ מִן הַמַּחֲנֶה כָּל צָרוּעַ וְכָל זָב וְכָל טָמֵא לְנַפְשׁוֹ... אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטֶה אֶנְשׁוֹ וּמַעַלָּה בּוֹ מַעַל ... ע"כ.

וכבר טרחו חכמי המדרש [במדבר רבה פרשה ט'] למצוא את הקשר שבין שתי הפרשיות שלכאורה אינן קשורות זו לזו, וז"ל המדרש [בתוספת ביאור]: "... איש איש, מה כתיב למעלה, וישלחו מן המחנה כל צרוע וגו', א"ר תנחום בר חנילאי, למה

כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק

מצטרפים לשותפות בכתובת ספר התורה לע"נ רבינו הגדול מרן המשגיח זצוק"ל

- ספר 1166x36 עמ' 42.000
- יריעה 250x22 עמ' 5.500
- פרשה 300x15 עמ' 4.500
- עמוד 135x10 עמ' 1.350
- חצי עמוד 700
- שורה 360

לרכישת שותפות: 077-449-3-559

לעילוי נשמת
הרב מ'שה בן רחמים הגוס ז"ל ומרת רדל זינת בת
אברהם ענובר נצ"ל ע"ה תורתנו
ת.נ.צ.ב.ה.

• זמני היום - לאופק רכסים •

10:22	סוף חפלה	6:51	הדלקת נרות
12:37	תצות	5:52	נן החמה
7:21	שקיעה		סוקקש:
8:01	צאת שביק וי"ט	8:25	מג"א
8:33	ר"ח	8:35	מג"א - 72
	אבות פרק ד	9:15	גו"א

להערות ולמשלוח חומר לעורך
בפקס: 153-4-653-1 557
לתרומות והנצחות: 054-846-8706
וב'נדרים פלוס' קופת 'משנתה של תורה'
לקבלת העלון במייל: Mishnatar@gmail.com

משנת המוסר

מאוצרו של מרן המשגיח זצ"ל

לדאוג לכלל ישראל

• אצל מנהיגי המפלגות רואים בחוש את הפירוש של "קצר רוח ומרים אולת" • עצתו של רבינו יונה איך אפשר למתן את תנוכתנו •

שלא מתקבל הדעת בתחילה, לא ידחה אותו מיד, אלא יתבונן בדברי חברו ולפעמים בסוף אף יתקבל עליו.

רבינו יונה מסיים את דבריו בעצה איך יוכל להימנע מהכעס. וז"ל: "לכן יעקור האדם שרשי אהבת תבל מלבבו, כל יהיו יגוניה עוכרים אותו, ולא משושה וגילה מרבים שמחתו. כי שתי המידות האלה לא תתקיים האחת מבלעדי חברתה". כלומר, אם הוא ישמח מאוד על עניני העולם, הוא יצטרע מאוד כשזה לא יהיה. "וכאשר יעשה כן, נקי יהיה לבבו למחקר החכמה". כמה מתוקים דבריו. **האם דבריו לא מתוקים יותר מעל תענוגות העולם.**

"וקצר רוח מרים אולת"

מי שהוא קצר רוח מפסיד שני דברים. האחד, בזמן שכועס הוא אינו שולט על עצמו ומדבר ככל העולה רוחו, גם דברים שלאחר מכן הוא יתחרט עליהם, לעומת זאת הסבלן, הוא לא מפחד שהוא ידבר שטויות. אצל מנהיגי המפלגות רואים אצלם בחוש את שלמדנו 'קצר רוח ומרים אולת', הם גם מפרסמים את זה, הם לא שולטים בעצמם. כועסים, ואחר כך זה עולה להם ביוקר.

על ידי ארץ אפיים אפשר להצליח בלימוד, רב תבונה זה גם בלימוד. באמת, אחד ממח' קניני תורה זה 'ארץ אפיים'.

"חיי בשרים לב מרפא ורקב עצמות קנאה" (יד,ל)

'לב מרפא' הוא הלב הטוב הדורש טוב לעמו - 'חיי בשרים', כי עם לב כזה אין לא שנאה ולא קנאה. קנאה ושנאה כתוב במשנה באבות, שהם מוציאים את האדם מן העולם, אבל עם לב טוב שאין בו לא קנאה ולא שנאה יש חיים. אנחנו יכולים להיות דורשים טוב על ידי שבתפילה **תפלל על כלל ישראל.**

פעם שוחחתי בישיבה, שאם התפילה היתה מנוסחת בלשון יחיד, זה היה מחזק בקרבנו את האמונה שהכול תלוי ביד ה', אבל עכשיו שהיא מנוסחת בלשון רבים, זה גם מגדיל בנו את אהבת ישראל, שכל הזמן אנו דואגים לכלל ישראל. אחר כך ניגש אלי אדם יקר ואמר לי: שמת לי לב, שלמרות שהתפילה מנוסחת בלשון רבים, אני כל הזמן חושב רק על עצמי. אחד התלמידים עשה מבחן אצל התלמידים שלו ושאל: תגידו לי מתי לאחרונה יצא לכם להתפלל על אחרים. אחד אמר, יצא לי להתפלל לפני כמה זמן על חולה. אמר לעומתם אותו משגיח: הרי אתם מתפללים שלוש פעמים ביום על כל ישראל.

מיושבת עליו.

פעם דברתי עם ילדים, הם אמרו שאם מישהוא אומר להם 'מילה' זה מרגיז אותם. הגבתי להם: אם כך שבמילה אפשר להקניט אתכם, זאת אומרת שהוא יכול להיות 'מלך' עליכם, מה טוב להיות כמו 'הלל הזקן' שמעולם לא התרגז. אחד התלמידים שואל, האם בשביל שלא לזעזע, אין בזה ענין של כפייה על מידותיו של האדם. משיב המשגיח: האדם הוא מורכב, יש לאדם נשמה ויש לו גוף, יש לו כוחות. הרצון הפנימי של ישראל הוא טוב, רק האדם צריך למשוך על כוחותיו, **עד שהאדם מזכך שכל הכוחות יהיו יחד עם הנשמה** וזה לא פשוט.

אחד שחסר לו סבלנות כשיקשה לו איזה דבר וימצא תירוץ לתמיהתו, שמתקבל בעיניו, אם אחר כך חבריו ישיבו טענות כנגד תירוץו, ידחה מיד את דבריהם ולא יחשוב בסבלנות - **אולי באמת חברי צודקים.** יוצא שאם היה לו סבלנות היה זוכה ל'רב תבונה'. מעלה נוספת למי שזוכה לאריכות אפיים, כשישמע דבר

עובד ע"ז. לכן היו גדולים שלפני שכעסו המתינו חמשה רגעים, או שהחליפו מעיל אחר, כדי שיהיה להם הכרח להמתין לחשוב לפני הכעס.

איש שהוא קצר רוח לא יוכל להגיע לעולם **לעומקם של דברים.** כיון שהוא נוהג לפי המחשבה הראשונה שלו, והוא אינו מתיישב בדעתו, במתינות ובשיקול הדעת לראות אם יש צד שהוא הפוך ממחשבתו עד שיגיע למחשבה האמיתית והשקולה.

במסילת ישרים כתוב, שתמיד יהיה האדם עם כעס הפנים ולא כעס הלב, שתמיד יהיה האדם מיושב בינו לבין עצמו ולא שיעבוד את עצמו. כתוב בספר 'מעלות המידות' שאם אדם מוכיח את רעהו כשאין דעתו מיושבת, זה לא מועיל, אבל אם הוא מראה את עצמו שהוא כועס ודעתו מיושבת עליו, ולאחר מכן מרצה את חברו, כזו תוכחה מתקבלת. כוונתו, שלפעמים האדם **צריך להוכיח - תלמיד או בן,** כדי שהדברים יתקבלו הוא רוצה שיראו שהוא כעס, אז שיעשה זאת, רק עם כעס הפנים ולא עם כעס הלב, כלומר שדעתו תהיה

"כרב עם הדרת מלך ונאפס לאם מחמת רזון" (יד,כח)

הירא את ה', בוטח ושליו יותר מהמלך בעצמו, כי מי שירא את ה' אין ביטחונו תלוי בבשר ודם, אבל המלך תלוי בהבריות. ועל פי זה כך יתפרש הפסוק, המלך כשיש לו את העם אתו - 'הדרת מלך' - כבודו וביטחונו עמו, אבל 'נאפס לאום' - כשהעם לא עמו - 'מחיתת רזון', אז גם המלך ירא. כנראה שרבינו יונה מפרש את המילה 'רזון' מלשון רזונם.

את הבדלי המילים הנרדפות ששלמה המלך ע"ה פעם כתב 'עם' ולאחר מכן 'לאום' רבינו יונה נכנס לפרש, אבל הגר"א עומד על כך.

"ארץ אפיים רב תבונה וקצר רוח מרים אולת" (יד,כט)

שלמה המלך ע"ה בא ללמדנו, שמי שמושל בכעסו ואינו נוקם מיד שכועס, אלא ממתין עד שיגיע למצב שדעתו מתיישבת לחשוב כראוי איך לנהוג, סופו שיגיע להיות 'רב תבונה'. כתוב, כל הכועס כאילו

להארות והערות
הרב ישראל ארלנגר:
ia0527658778@gmail.com

אליבא דהלכתא

נדרוני הלכה אקטואלים
לעורר לב המעינים

תגובות מבי מדרשא

שאינן תחנן. נראה שזה מנהג פרטי שלו. ועל כן מי שרוצה ינהג כן אחריו ומי שאינו עושה כן ומכה גם בימים שיש תחנן, אין בזה קפידא. ולפי"ז יובן מנהג האנשים שמכים על לבם בכל השנה.

יוסף פ.

תגובות לגליון חג השבועות

בענין אמירת תיקון ליל שבועות. מרן המשגיח זצ"ל היה נוהג לומר כל שנה את התיקון ליל שבועות. והיה מתעכב ומעורר עצמו בפסוקים של מעמד הר סיני וכדו' המובאים בתיקון, והיה הולך בביהמ"ד באש קודש בעת אמירת פסוקים אלו. ושנתיים לפני פטירתו הצליח לסיים את התיקון, וכל אותו היום היה בשמחה עצומה על שזכה לסיים התיקון.

ישראל ק.

הבאתם מכמה גדולי ישראל שהיו אומרים

תגובה לגליון פרשת בהר בחוקתי

יישר כח על המאמרים מידי שבוע בגליון "משנתה של תורה", המבררים היטב פרטי ההלכה קטן כגדול. אודות מה שהביא שם עורך המאמר, מדברי היעב"ץ לגבי ברכת סלח לנו שדופקים על הלב רק בימים שאומרים תחנון אבל בימים שאין אומרים תחנון לא ידפוק כי נראה כמתודה.

רציתי להביא כאן מה שכתב בספר 'מאיר עוז' [ח"ד עמ' תקפ"ז] בשם מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, שהמנהג להכות תמיד על הלב בברכת סלח לנו, ואין לחלק בין זמן שיש תחנון לזמן שאין תחנון. וא"ת הרי זה נראה כמתודה ואין להתודות. י"ל שבהכאה אינו נראה כמתודה אלא זה רק הדגשה מהיכן החטא בא.

ועוד מצאתי בספר שיח תפילה [טשזנר עמ' קכ"ג ס"ב] שכתב, שמה שמובא במקור חיים לחוות יאיר שיש להכות רק בימים

משנת הלכה

לקח טוב מפרשת השבוע

התרוממות קטנה המביאה להשגת גבוהות

אדם גדול שקרה המקרה והוא נקלע למקום זר ולא היה לו שם מקום ללון בו. מה עשה? הוא לא נבהל ולא הצטער, אלא הלך ישירות לבית הכנסת שהיה בסמיכות מקום, וישב ולמד שם עד אור הבוקר. הוא לא עשה זאת מתוך התגברות של "התמדה", והוא ראייה שהוא כלל לא תיכנן לנצל את הלילה ל"משמר". אלא פשוט, הוא לא היה משועבד למיטה. אם יש מיטה - הולכים לישון, ואם אין - יושבים בבית המדרש וישנים כפעם אחרת.

מה קורה לאנשים כמונו, כאשר הם אינם מוצאים מקום לישון? נודדים כל הלילה ממקום למקום, מתוך מחשבה שהם חייבים למצוא לעצמם מקום לישון.

ה"אבן עזרא" כותב כאן בפרשת נזיר שכל בני אדם הם עבדי תאוות העולם, בעינינו נראה שכוונתו לרשעים בעלי התאוה. אך האמת היא שאין זו כוונתו, שהרי כלל בכלל זה את כל בני האדם. אלא התאוות שהוא מדבר עליהן, הן שיגרת החיים של כל אדם. ואף שאמנם חייבים אנו לשמור על הבריאות על פי כל הנדרש מדרך הטבע, אבל יש להיזהר שלא להיות עבד משועבד לדרישות של הגוף!! אלא לתת לו את הנדרש כפי הבנתו, בלי שהגוף ישלוט עלינו. או-אז יותן כתר היהלומים על ראשנו.

בעבודת האדם להשגת הגדלות. כל אחד מאתנו משתדל ב"ה להתרומם, זוהי משאלת נפשו. אבל כל זמן שנפשו קשורה באזיקים לחומריות, גם אחרי "קפיצות" רבות לאלפים ולרבות כלפי מעלה [תרתי משמע - כלפי כיוון של עליה וכלפי ביקוש מעלה], סוף דבר הוא נשאר באותו מקום קשור לאדמה. ובזה שונים הם הצדיקים, ראשית הכל הם ניתקו את עצמם בכח גדול מכח משיכת החומריות, ואח"כ התעלו למדריגות רבות, עד שאין גבול לעוצם גדלותם.

ניקח לדוגמה את דברי הרמב"ם בהלכות תלמוד תורה (פ"ג הי"ג): "מי שרוצה לזכות בכתר תורה, יזהר בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחד מהן בשינה ואכילה ושתיה ושיחה וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה". המובן מדבריו הוא, שמצד הטבע קשה אמנם לתלמוד בליה, ואפילו כאשר אדם מתיישב לתלמוד הוא נרדם. מדוע? כי סוף סוף הוא קשור לחומר, והחומר מתגבר ומשתק אתו. אבל מי שמתגבר ומרגיל את עצמו לתלמוד בלילות, הרי בכך הוא התנתק מכח המשיכה של הטבע החמרי, ואז עולה בידו לעלות ולהתעלות ע"י הלימוד בלילות.

הגר"ש פינקוס מספר, שהזדמן לו להיפגש עם ציור חי של "כתר תורה". הוא הכיר

כדור הארץ הוא בעוכריו, והוא גורם לו להשאר דבוק וקשור לארץ. לכן גם אחרי כל הקפיצות והניתורים הוא נשאר עדיין על מקומו.

אולם אילו ניתנה לו האפשרות להגיע לגובה כזה שבו הוא משתחרר מכח המשיכה, אז היה יכול להגיע להתרוממות ללא גבול. ואכן בזמננו הגיעו בני אדם באמצעות טילים וחלליות עד הירח, למרות המיגבלה של כח המשיכה. זה ע"י שהשלב הראשון של הטיסה לירח מבוצע ע"י טיל רב עוצמה, המשגר את החללית עד מחוץ לטווח כח המשיכה של כדור הארץ, ומשם ואילך מתאפשרת נסיקה לגבהים עצומים ללא קושי.

זוהי, אם כן, המשמעות של כתר הנזיר. כיון שהוא פירש מהתאוות [שהן כח המשיכה הארצי המונע את האדם להתרומם], הוא השתחרר מכח המשיכה הטבעי של עפריות החומר. וכיון שניתק את עצמו מאותו כח, נפתחה לפניו האפשרות לעלות במדריגות הקדושה עוד ועוד עד בלי גבול. ועל זה מצביע הכתר המונח למעלה מעל כל חלקי הגוף החמרי, ואומר לכולם ראו בריה זו שהתקדשה בהתנתקות מהתאוות, ומעתה אין גבול ליכולתה להשיג עוד ועוד מדרגות של קדושה!

דבר זה מהווה יסוד גדול ועצה נכונה,

הראשונים פירשו את המלה "נזיר", מלשון נזר וכתר. משמעות הדבר היא בפשטות, שהנזיר המונע את עצמו מהנאות מסוימות, נחשב בעיני התורה לאדם המושל בגופו ושולט ברוחו. על כן הוא כמלך בממלכתו הפרטית, ולכן יאה לו כתר של מלכות, והשם "נזיר" הולם אותו.

הגר"ש פינקוס זצ"ל, בספרו "תפארת שמשון", מעמיק ומרחיב את הזיקה שבין הנזיר לבין הכתר. הכתר מונח, כידוע, על ראשו של המלך, וכך הוא לשון הרמב"ם בהלכות מלכים (פ"ב ה"ה), שהמלך "משים כתר בראשו". בפשטות נראה לומר, שהוא תכשיט שמקומו הוא מעל ראש האדם. דהיינו, לא מדובר בכך שהוא מעטר את הראש הנמצא מעל שאר אברי הגוף, אלא בהיות הכתר למעלה מעל הראש. עובדה זו מצביעה על מעלת המלכות, על היות המלך מורם ומובדל משאר העם, ולכן משתחוים למלך, כדי להראות שכולם בטלים כנגדו.

הדברים נכונים גם כאשר לכתר שנאמר על התורה. כתב הרמב"ם (הלכות איסורי ביאה פכ"א א' ב): "לא ישא אדם בת עמי הארץ, שאם מת או גלה, בניו עמי הארץ יהיו, שאין אימן יודעת כתר התורה". פירוש הדבר, מדוע אביה הוא "עם הארץ"? בגלל טירדות החיים בחיפוש אחר פרנסה ושאר דברים הכרחיים. במקרים רבים אין בכך סתירה לתורה עצמה, אך זה סותר את ענין כתר תורה. כי עמי הארץ אינם יודעים שהתורה הקדושה נבדלת ומרוממת מכל דבר אחר, ושהכל בטל בפניה. לכן לא ישא אדם אשה שגדלה בבית, אשר אין בו מודעות לרוממותה של תורה.

אחרי שלמדנו שמשמעות הכתר היא, שהכתר מסמל רוממות, עלינו לשאול מהו שיעור ההתרוממות אשר עליה מצביע הכתר? בספרי הקדמונים מבואר בענין מידת הכתר אצל ה' יתברך שה"אין-סוף" מתלבש בכתר, זהו אמנם מושג ב"קבלה", אך משמעותו היא שמידת הכתר מראה על עליונות אין-סופית.

לאור זה מתבקש לומר שאם לנזיר יש כתר, זה מראה שהוא נבדל משאר העם בקדושה, ומכוחה הוא יכול להתרומם ולהתעלות עד בלי גבול! אך הדבר טעון ביאור, שכן יש לתמוה כיצד ניתן להתעלות כל-כך, מכוחה של התרוממות קטנה של פרישה מהתאוה?

הענין יובן על פי משל ממצאות חיינו. אדם המנסה לקפוץ לגובה, הוא קופץ שוב ושוב, מאות ואף אלפי פעמים. זה ברור שאילו היינו מצרפים את כל הניתורים שניתר כלפי מעלה, היינו מקבלים תוצאה נאה. אבל האם זה אומר שהוא הצליח להתרומם לאותו גובה שמציין סיכום כל הקפיצות יחד? ברור שלא! למרות ריבוי הקפיצות, הוא עומד עדיין על מקומו הראשון על פני האדמה. מדוע? כי כח המשיכה של

להארות והערות
הרב מנחם קלמן:
k0548541508@gmail.com

משנת הש"ר

לקחי הפרישה במשנת
הרש"ר הדורש

ואני אברכם

כל חירות עצמאית לברך כפי הבנתם, שליח הקהל הדורש את ברכתו מאת נותן הברכה, דרך המצווים על כך, מקריא מילה במילה לכהן את ברכתו, ובכך יאה הוא שליח ישראל לקבל את ברכתם הקבועה להם מאת ה'.

ה: יש בזה גם נותן טעם להלכה שאין קוראים לכהן אחד אלא לשניים, דמותם של שניים מיטשטשת מעצם חילוקם ונקל לראות בהם שלוחים של ברכה עליונה, משא"כ בדמות אדם אחד ניתן חלילה לראות אישיות בעלת כח מאגי המסוגלת לברך מכח עצמה, לכן הקריאה היא אך לשניים, להביע את רעיון העבודה להחיל את ברכת הבורא.

ופנים כנגד פנים, אין בנוסחה זו יכולת להשפיע מצד עצמה ואין מה להסתיר בכוחה, כל תפקידה הוא 'שמו את שמי על בני ישראל', ובגזירת עליון מתוך כך 'אני אברכם'.

ג: לא זו בלבד, ישראל עצמם נוטלים חלק נכבד בהבאת הברכה, 'אמור להם', לא יביאו הכהנים את הברכה אלא אם ישראל יממשו את חלקם בקבלתה. תחילתה של הברכה רק בבקשת נציג ישראל בדמות שליח הקהל הקורא 'כהנים', ואל מוכנותם של ישראל לקבלתה מצטרפת ברכת הכהנים להביא את 'אני אברכם'.

ד: אף במהלך כל הברכה נוטלים הכהנים

א: אחת מעבודות הכהונה היא ברכת כהנים, אין ברכה זו אפשרות וזכות לכהן שתהא בידו היכולת לברך את העם, אלא הוא חייב ומוכרח בכך כשאר מצוותיו 'לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו'. גם אין לו את הברכה כבעל כח עצמאי המשפיע על זולתו, אלא בקיום חובתו הוא מחיל את ברכת הבורא על השומע, כי כך יצא ה' בעולמו.

ב: דרכה של המאגיית הנסותרת הטוענת לכוחות עליונים, לפלס דרכה במחשכים, למלמל לחשים בהשקט ולהסתתר מעין הרואה, לא כן דרכה של ברכת כהנים הפורסת ידיה אל הבורא בהצהרה כי ממנו הברכה ולא פורסת קדימה כנותנת משלה. ברכת הכהנים מצוותה בקול רם

משנת המעשה

מעשים נחמדים

אין אדם שומע לי ומפסיד

מעשה מחזק ביותר ששמעתי מאמור"ר שליט"א ששמע מבעל המעשה בעצמו.

המעשה המדובר הינו ביהודי [הנקרא פשוט] העובד לפרנסתו, הדר בעיר רמת גן, ולפרנסתו הינו 'מתווך' המתווך דירות לאנשים.

הימים אינם ימי שגרה אלא ימי 'מגיפת הקורונה', שבהם התפכו סדרי עולם. [אדר תש"פ - ניסן תשפ"א]. בכל התקופה הזאת היהודי שעובר כ'מתווך' לא הצליח להביא לידי גמר אפילו מכירת דירה אחת, ולא היה לו שום הכנסה.

'עבודה' הייתה לו הרבה אבל 'הכנסה' לא היה לו כלום ו'1, כיון שבתחום הזה אפשר לעבוד קשה מאוד ולא להצליח אם בסופו של דבר לא נחתמה עסקה ואפשר בעסקה הגונה אחת להרוויח הון רב...

המצב הזה גרם לו להיכנס לחוב גדול מאד בבנק של מעל 000,001 ₪ [שכירות מקום, ארנונה, ראיית חשבון, מחיה וכו'] והוא נשא את עינו לשמים אל בורא שמים וארץ, הזן ומפרנס לכל חי.

ויהי היום, בראשית חודש ניסן תשפ"א, מצלצל הטלפון במשרדו, ומעבר לקו מדבר יהודי מקפריסין, היהודי הקפריסאי רוצה לעבור לגור בארץ ישראל, ומעוניין לרכוש דירת מגורים באזור מסוים בעיר 'רמת - גן'.

היהודי הקפריסאי הקציב סכום גדול של שמונה מיליון ₪ על מנת לקנות וילה באזור הזה דווקא, [שם עיקר התמחותו של המתווך], ולשם כך הוא מעוניין להיפגש עימו, וללכת לראות דירות.

ה'קפריסאי' היה איש עסקים עסוק ביותר, והוא סיכם עם 'המתווך' שהוא לוקח חופשה מכל עיסוקיו מיום שישי בבוקר ועד ראשון בערב על מנת להגיע לישראל ולרכוש דירה, בראשון בלילה הוא צריך

לחזור לחו"ל עם דירה...

המתווך שמח מאד, שסוף סוף מגיע לקוח 'שמן' ורציני. נראה שסוף סוף הולכת להסגר כאן עסקה, עם תשואה גבוהה בצידה. המתווך הכין רשימה של כעשר דירות המתאימות למחיר אותו מעוניין האיש לשלם ולשאר דרישותיו. וקבעו פגישה ליום שישי בשעה 00:09 בבוקר.

ביום שישי בשעה 00:08 מצלצל הטלפון של המתווך, והקפריסאי מודיע לו שיש לו עיכוב קל והוא יוכל להגיע רק אחר חצות היום... אמר לו המתווך, 'השולחן ערוך' אומר ש'העושה מלאכה ביום שישי אחר חצות, אינו רואה בה סימן ברכה', וסימן רגא' אני לא עושה מלאכה ביום שישי אחרי חצות.

הקפריסאי לא נבהל, ואמר למתווך; מה אתה חושב? שאתה המתווך היחיד באזור? יש עוד מתווכים! אמר לו המתווך; אתה צודק אבל אני מתפרנס מבורא עולם, והוא לא צריך תיווך לפרנס, אני בטוח על דברי המדרש ודברים רבה! 'אין אדם שומע לי ומפסיד'. ונפרדו לשלום.

ביום ראשון בבוקר מתקשר המתווך

לקפריסאי, ושואל אותו; נו, קנית? אמר לו הקפריסאי; שבשבת קודש ורח"ל; לקחו אותו מתווכים אחרים לראות את הדירות באזור. והוא עדיין לא סגר עסקה. המתווך עובר אתו על הרשימה שהוא תכנן להראות לו. ברחוב פלוני ראתה? כן ראתה. ברחוב פלמוני?

ראיתי. וכך, כל העשר דירות שחשב המתווך להראות לקפריסאי, הראו לו אותם מתווכים אחרים רח"ל בשב"ק...

שאל המתווך את הקפריסאי, ומה אתה אומר? אתה קונה משהו מתוך הדירות האלו? ענה לו הקפריסאי; אני יגיד לך את האמת, שום דירה לא מצאה חן בעיני, אני מרגיש שזה דירת החלומות שרציתי.

חשב המתווך לכמה רגעים ואמר לקפריסאי, יש לי רעיון חדש בשבילך, משהו שלא חשבתי עליו מקודם בכלל, אבל ננסה ניסיון אחד, מדובר על דירה ששייכת ליהודי מאמריקה שרוצה למכור אותה ב-21 מיליון ₪ אפילו אין ברשותי מפתח שלה, אבל היא עומדת למכירה כבר תקופה ארוכה, אולי האמריקאי יתרצה למוכרה בפחות, ונוכל ל

רות הישר אל פרשת נשא, שממנה אנו לומדים את כוחו של המעשה הקטן הן לטוב והן למוטב ח"ו. ולמדנו מזה, שקבלת התורה בפועל נבנית על ידי אוסף של מעשים קטנים שהם רבי השפעה, וזה הקשר בין חג השבועות במעשהו של בועז לבין פרשת נשא. כל אחד מאיתנו עומד כל העת בפני שאלות של החלטות שהם הנסיגות שהשם מעמיד אותנו, ונקודה הבחירה שלנו היא לבחור בטוב כידוע, ולפעמים

לתווך ביניהם.

התקשר המתווך לאמריקאי, מה עם הדירה? שאל המתווך, אמר לו האמריקאי; שהוא צריך את הכסף דחוף, והוא מוכן לרדת עד למחיר של 9 מיליון ₪ [ממש מבצע...].

שאל המתווך את האמריקאי; יש לך מפתח של הדירה אצל מישהו בארץ - בכדי שאני יוכל להיכנס ולהראות אותה לקפריסאי? אמר לו האמריקאי, אתמול הגעתי מאמריקה לביקור בזק בארץ ואני נמצא באזור הדירה, פלאי פלאות!

תוך עשרים דקות נפגשו בדירה, האמריקאי, הקפריסאי והמתווך. לא לפני שהמתווך מזהיר את הקפריסאי שלא יראה סימנים שהוא מתלהב מהדירה, כי אז יעלה האמריקאי את המחיר בחזרה...

רק נכנסו לדירה והקפריסאי מתחיל להתלהב איזה יופי! איזה סלון ואיזה חלון, איזה מרפסות, איזה נוף, וכך באופן של 'מוסיף והולך' הוא עובר מחדר לחדר, ומקומה לקומה, כולו מולהב למראה הדירה.

בסיום הסיוור כבר היה ברור שהקפריסאי מעוניין לקנותה, השאלה הייתה רק המחיר. הקפריסאי אומר; אני מוכן לשלם שמונה וחצי מיליון ₪ האמריקאי הסתכל עליו ואמר לו אני מוכן למכור בשמונה מיליון ושבע מאות אלף ₪ הושיט הקפריסאי את ידו לאמריקאי ואמר לו "מזל וברכה", שיהיה למזל טוב...

מייד יצאו לעורך דין וחתמו את העסקה ביניהם ובמעמד החתימה נתנו כל אחד צ'ק למתווך על תיווך הדירה. 2% מכל צד, וה'מתווך' קיבל לידיו 000,843 ₪ (!!!).

(עלון 'עלי באר' מס' 1)

ברכת הצלחה
שלוחה לידידינו
הרב ישראל אלטמן שליט"א
בענין"ס עלי באר
לרגל הוצאת הגיליון הראשון
של העלון 'עלי באר'
אשר יבוא לעורר את הכפיש
הישראלית לעבודתו יתברך
עיתך התלהבות ושעשה עבית
עדרשם של עידיים.
זכרו ה' להפיץ עניינותנו
חוצה, וזכרו הרבים יבא על
ידו.
העזרת
המעוניין לקבל את העלון יפנה
במייל לכתובת:
a0548496676@gmail.com

>>> המשך משנת חכמים מעמ' א'

שש מדות ... "ע"כ. הרי שצדקה קטנה שנתן לה של שש שעורים ממש [הלא כשאר מדרשי חז"ל בה] זיכתה אותו שיצאה ממנו המלכות.

וכבר מפורסם המעשה עם הבחור שהיה בישיבת כנסת חזקיהו, שבמקורו למד בישיבה יתכונת ולאחר שלמד זמן מה בישיבה החליט לצאת לצבא מכיון שלא מצא את מקומו לא בלימוד ולא בחברה. ובליל שבת האחרון שלו בישיבה עמד

בתור לומר 'גוט שאבעס' לרבנים ולהיפרד מהם, אלא שבעודו ממתין לתורו ניגש אברך מאחוריו וסידר לו את הצווארון של החליפה, המעשה כל כך ריגש אותו, והרגשה שיש מי שאכפת לו ממנו ושבא להיטיב את בגדיו, גרמה לו להחליט בו ברגע שהוא נשאר בישיבה, והסוף היה שיצאו ממנו דור ישרים מבורך. הרי לך כוחו של מעשה טוב אחד קטן והשפעתו לנצח ונצחים.

יצאנו כעת מקבלת התורה וממגילת

הבחירה בטוב היא אפילו במעשה טוב אחד קטן, מעשה מכונן, שיש בו כדי לשנות את כל מהלך החיים, הן שלנו וגם של סביבתנו. וכבר אמר החכם, 'עשית טוב למישהו - אתה אמנם שכחת מזה אבל הוא חי עם זה'. ואם כן, אולי ... מי יודע ... אולי המעשה הטוב הבא שתעשה הוא שישנה את כל חיך או חייו של הזולת ...

שבת שלום

וזכנו לקבל שבתות מתוך רוב שמחה

מוקד שבת ברכסים לשירותכם - מרפאת סביון רח' סביון 40

שעות פעילות: ליל שבת: 18:00-20:00 | יום שבת: 08:00-12:00 | טל. 04-664-1025

